

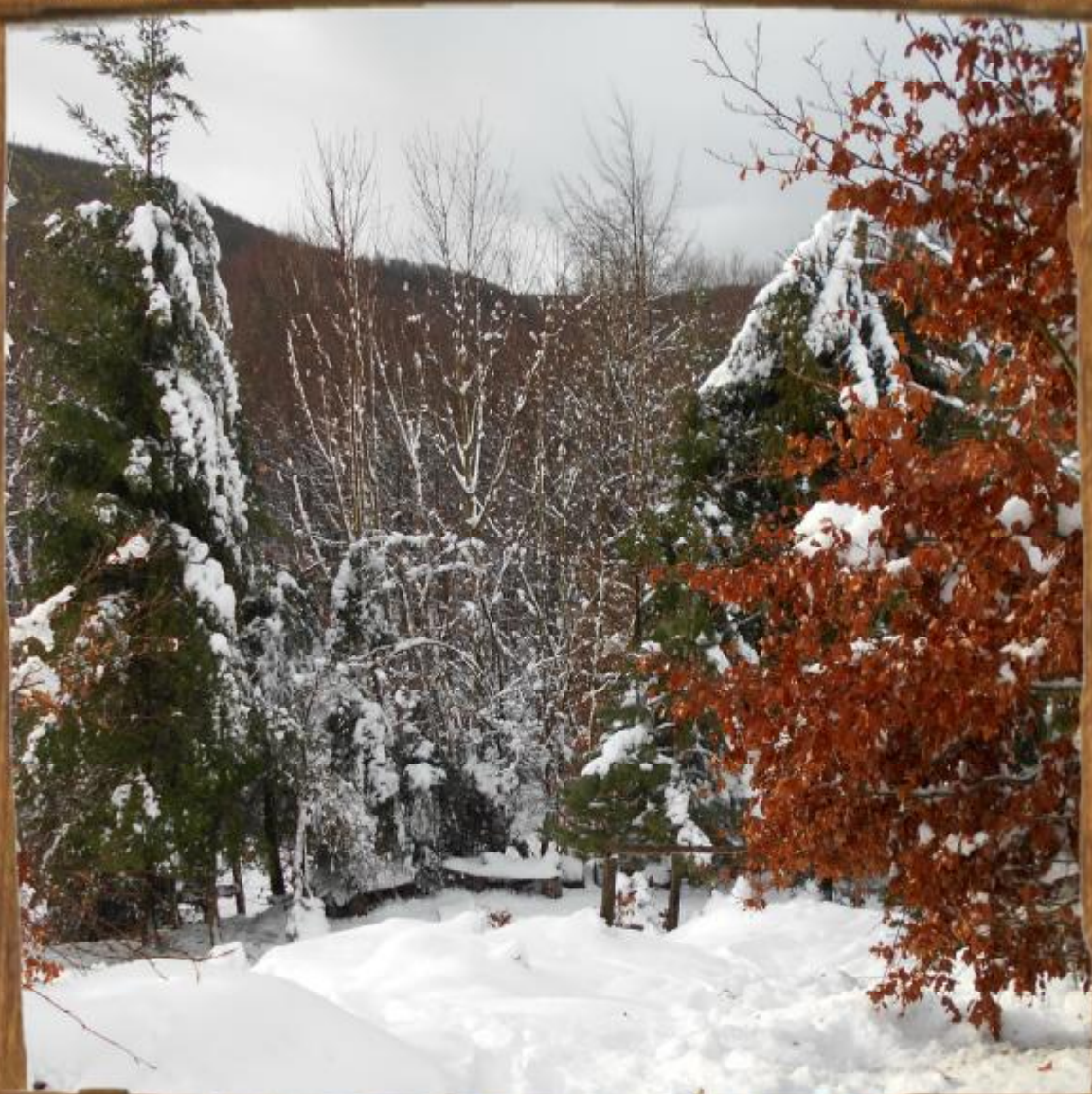
Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 10

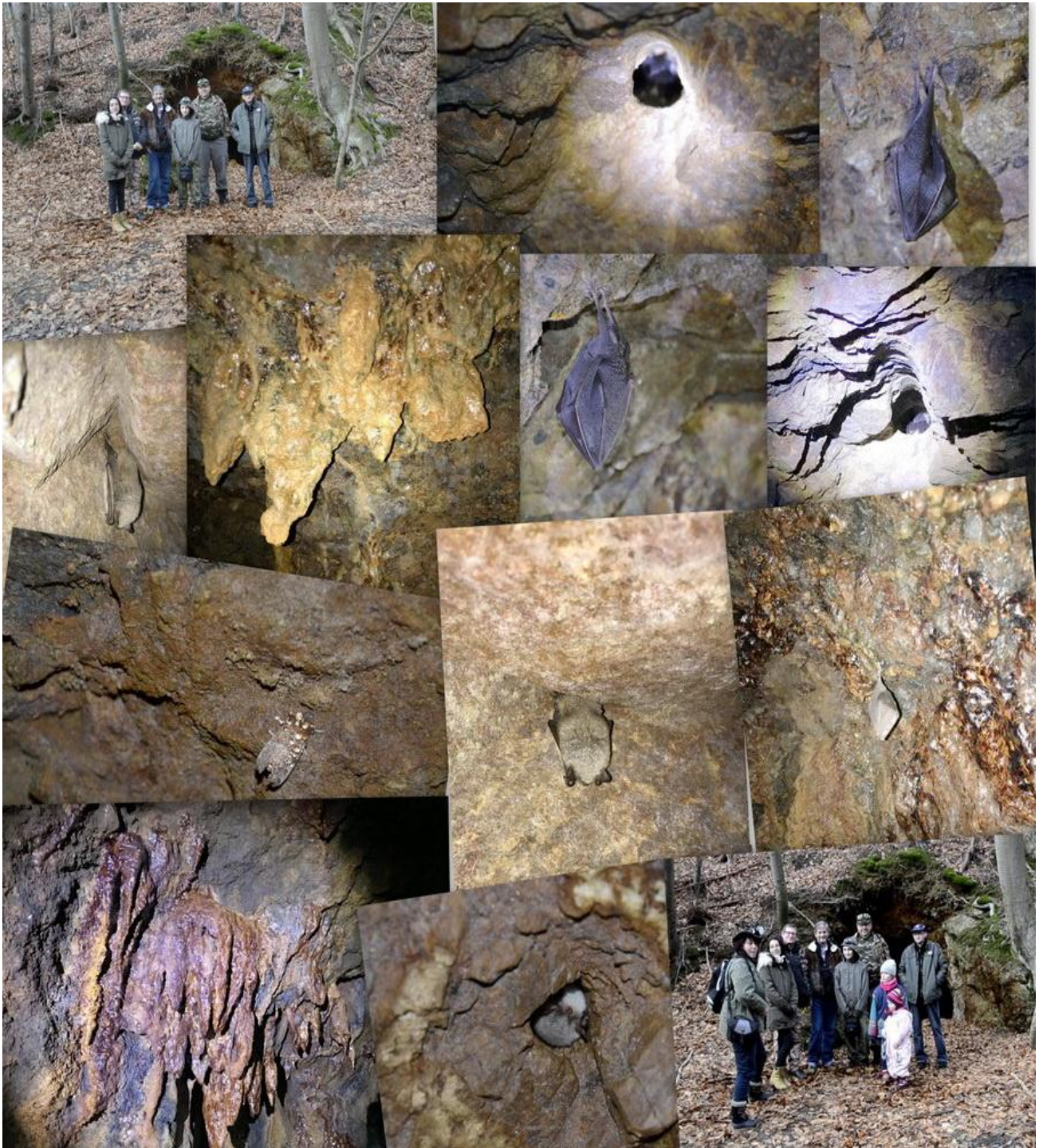
1/2018

Malé Karpaty - Zima v Slniečnom údolí - 420 m. nm.

♣♣♣ – Netopiere 2017

Znova prišiel december a aj každoročné sčítanie netopierov v štôlni v lese nad Pezinkom. Stretli sme sa pred štôľňou v nedeľu 17.12.2017. Tentokrát prišli Lewis, Panáčik, Brko, Cvrko, Peťo, Nina, Miška, Mirka a ja (Rendy). Toto opustené banské dielo kontrolujeme každý rok a počet zimujúcich netopierov

posledné roky býva menej ako desať. Vždy tu nájdeme pár kusov mory pivničnej (*Scoliopteryx libathrix*). Tak tomu bolo aj tento rok – našli sme 3 kusy. Netopierov tu teraz zimovalo 8 kusov. Bolo to päť jedincov podkovára krpateého (*Rhinolophus hipposideros*) a tri jedince netopiera vodného (*Myotis daubentoni*).

Táto baňa je zaujímavá aj svojou limonitovou kvapľovou výzdobou, ktorá sa vplyvom presakujúcej vody z obsahom železa z roka na rok rozširuje. Vyskytujú sa tu rôzne útvary – stalaktity, stalagmity, jazierka, závesy a uši. Oproti minulému roku sa v štôlni nachádzalo oveľa menej vody a tak aj výzdoba „rástla“ pomalšie. Okrem toho ju ničia aj príležitostní návštevníci, ktorí tu po sebe zanechávajú vypálené kahance a odpadky.

Vonku pred štôľňou sme si spravili spoločnú fotku a potom sme sa ešte presunuli na Blatinu, skontrolovať v akom stave je lúka. Nepotešilo nás, že je znova rozrytá od diviakov a plná krtincov.

Rendy

♣♣♣ – Trampské Vianoce 2017

Tohtoročné trampské Vianoce prežili trnavskí trampí na Sokolských chatách v dňoch 8-10. decembra 2017. Hlavným stanom sa stala Kolenova chata, kde sa zišli kamaráti z trnavských trampských osád: Gepard, Stratená stopa, Topsona, Icarilla, Túlaví psi, Štvanci, Bandolero a niekoľko samotárov.

Strechu nad hlavou poskytol aj Šampón, tak miesta bolo dosť pre všetkých 22 kamarátov.

Ako tradične sa podávala kapustnica, ktorú navaril Ringo a urobil aj zemiakový šalát. O vianočného kapra sa postarali Pitkin a jeho syn Pyroman.

Nechýbalo dostatok vareného vína, nejaká tá frndžalica a kto mal chuť na dobré pívko, dal si ho v krčme u Stanka. O zábavu sa postarali muzikanti: Hubatý, Pitkin, Pyroman a neskôr sa tam objavili aj Strapec a Bombiš.

Počasie bolo ako objednané, sobota aj nedeľa bola slnečná, čo

poniektorí využili na výšľap do okolia. Ahoj o rok.

Zdroj Internet 2017

Dobré správy

♣♣♣ – Biela skala I. a II. sú Zvernice prístupné

Po dvoch rokoch úsilia Občianskeho združenia Priatelia Píly, s podporou Klubu slovenských turistov Malé Karpaty a OZ Malokarpatský región, sa nám podarilo dotlačiť LESY SR š. p. k tomu, aby sprístupnili Zvernice Biela skala I. a Biela skala II. verejnosti.

Pod váhou našej právnej argumentácie o protizákonnosti zákazov vstupu do zverníc, zamykania brán, čiastočnej nelegálnosti výstavby oplotenia, sme dosiahli, že Lesy SR odstránili zákazové tabule, ponechávajú otvorené, resp. nezamknuté brány z Píly (smer Zochova chata, Rybník, Biela skala, Suchá dolina) a vybudovali vstupné neuzamykateľné bránky pre verejnosť pri bránach Červený Kameň, Častianska dolina a z dolianskej strany Po Jasienky.

Sprístupneniu zvernice predchádzali rokovania so zástupcami vedenia Lesov SR v Banskej Bystrici a Ministerstva pôdohospodárstva a regionálneho rozvoja, písomne formulované požiadavky príslušným orgánom, interpelácia ministerky MPaRR, prerokovanie vo výbore NR SR a ďalšie nátlakové akcie.

Popri tom sme vyvinuli silný mediálny tlak, keď sme problematiku postupne zverejnili v najčítanejších periodikách, ako **Pravda a Plus sedem dní** a tiež v celoslovenskom mesačníku pre turistov **Krásy Slovenska** a na turistickom internetovom **portáli Hiking.sk**. Občanov

Častej, Píly a Dolian sme informovali v miestnych novinách.

Sústredeným a vytrvalým nátlakom na viacerých frontoch sa nám podarilo dostať vec do povedomia širokej verejnosti a prelomiť pôvodný odpor Lesov SR. Nebyť toho, že splnenie našich požiadaviek malo byť samozrejmosťou, tak hádam by sa patrilo novému vedeniu Lesov SR aj poďakovať.

Podstatné je, že sa ľudia prestali báť a dnes pravidelne vidno turistov a

cykloturistov na predtým zakázaných trasách vo zverniciach a nemá to žiaden rušivý vplyv na prírodu a zver. Ak niečo zver ruší, tak je to hluk traktorov, džípov a motorových píl, a to ešte aj v dňoch pracovného voľna.

Dôležité je aj to, že sa ukázalo, že v občianskej spoločnosti sa dá pôsobením tzv. tretieho sektora dosiahnuť náprava právne a

spoločensky nepriaznivého stavu. Tento úspech by hádam mohol byť

inšpiráciou pre občianskych aktivistov aj v iných častiach Slovenska, kde dochádza k zakazovaniu vstupu verejnosti do zverníc.

Dosiahli sme teda základný cieľ, ktorý sme si na začiatku vytýčili - umožnenie a nezakazovanie vstupu turistov, cykloturistov, vozíčkarov, hubárov a verejnosti všeobecne do zverníc. Teraz bude na turistických a cykloturistických organizáciách, aby na tomto základe postupne presadili značkovanie turistických chodníkov a cykloturistických trás, aby naše deti a vnuci relikty predchádzajúceho spoločenského zriadenia vôbec nepoznali. *Zdroj internet*

♣♣♣ – „Počúvaj hlas lesa a on sa ti odmení“ - aktivity OZ Priatelia lesa v roku 2017

OZ Priatelia lesa je občianskym tramským združením založením v roku 2003, ktoré združuje 6, dnes už legendárnych, tramských osád v Modre a okolí a síce: TO. Čierny Medveď, TO. Geronimo, TO. Biela Hviezda, TO. Pavučina, TO. Manitoba a TO. Brezička. Týchto 6 osád združuje viac ako 40 aktívnych vyznávačov života v nedotknutej prírode, ktorí okrem tradičných potlachov, výročných ohňov, pochodov, čistenia studničiek, aktívne vypomáhajú tiež LESOM MODRA, s.r.o. so zalesňovaním, zhotovovaním oplotenia proti zveri, likvidáciou nefunkčných oplotení, uhadzovaním haluziny, a to v celkovom rozsahu 400 hodín ročne. Aj v tomto roku sme si zamakali na siedmych brigádach, pričom sme zlikvidovali dve oplotky v obore mestských lesov, vyčistili úsek lesa nad Čermákovou lúkou, kde sme robili prerezávku smrečiny a tiež uhadzovanie haluziny, zároveň sme obnovili kompletne celé dažďové odrážky smerom od Vápenky k hvezdárni a prehĺbili a prečistili rigol, ktorý zvádza dažďovú vodu v danom úseku. Posledná tohoročná brigáda sa uskutočnila v chladnom, veternom a daždivom počasí na Katarínu 25. novembra 2017, kde sme aj napriek počasiu, ktoré k nám nebolo naklonené úspešne dokončili dopilovanie a uhadzovanie smrečiny (v úseku nad Čermákovou lúkou na hranici mestských a štátnych lesov), ktorá je v Malých Karpatoch oslabená najmä námrazovou kalamitou, čoho dôsledkom dochádza k postupnej devastácii týchto stromov, ktoré taktiež trpia aj nedostatkom vlahy v dôsledku globálneho otepľovania, ktoré tento rok citeľne zasiahlo aj slovenské horstvá.

Na tejto brigáde sa svojím maximálnym nasadením vyznamenal kamarát Lukke z osady Geronimo, ktorý v daždi a vetre rezal s motorovou pílou popadané smrekové porasty. Združenie tento rok nezaháľalo ani v iných činnostiach: v sobotu 29. apríla 2017 sme založili novodobú tradíciu výšlapov – prvým jarným výšlapom na vrch Vysoká za hojnej účasti kamarátov z viacerých okolitých osád. Tradičný II. výročný oheň Priateľov lesa bol slávnostne zapálený v sobotu 20. mája v krásnom prostredí Čermákovej lúky, pričom sa v daný deň konali aj tradičné súťaže: beh s ešusom naplneným po okraj vodou cez prekážkovú trať, hľadanie cukríkov v múke bez použitia rúk, rýchlostný beh, hod podkovou a nechýbala tiež tradičná lukostreľba. Zo súťaží mali najväčšiu radosť naši

najmladší osadníci, ktorí si pomaly začínajú privykať na život v prírode. Takéto aktivity prinášajú úplne iný relax a dajú sa pri nich zažiť krásne nezabudnuteľné príbehy a dobrodružstvá než tie, ktorým súčasná mladšia generácia dáva prednosť a trávi svoj voľný čas vysedávaním pred tabletmi a počítačmi. Romantické tóny trampských evergreenov sa ešte dlho do noci niesli po lúke, ktorá bola ožiarená plápolajúcim ohníkom a vyletujúcimi iskrami a temnou bezhviezdnu mrakmi posiatou oblohou. Za skvelú fazuľovicu na tejto akcii ďakujeme najmä kamarátovi Červíkovi, šerifovi osady Manitoba. V júni sa členovia združenia zúčastnili už 50.-teho výročného ohňa osady Čierny Medveď, (ako ten čas letí...) pričom na tejto akcii sa zišlo viac ako 200 kamarátov z Čiech a Slovenska. Na nádhernom osadnom fleku sa hralo a spievalo do skorých ranných hodín. V auguste sme spoločne oslávili okrúhle výročia dvoch kamarátov na osade Geronimo – kamarát Bundy oslávil 60-tku a kamarát Golem 50-tku. Aj na tomto podujatí sa zúčastnilo množstvo kamarátov a kamarátiok z viacerých osád a nechýbali ani kamaráti z Prievidze. Presne na 99. výročie vzniku ČSR združenie zorganizovalo za značne chladného a daždivého počasia svoj II. jesenný výšlap na vrch Kukla. Členovia združenia sa tiež zúčastnili mnohých ďalších podujatí (výšlapov, výročných ohňov a potlachov), ktoré organizovali kamaráti v priebehu roka 2017. Záverom by som z celého srdca poďakoval všetkým, ktorí sa nezištne zúčastňovali brigád a aktivít združenia. V roku 2018 budeme v nastúpenom kurze pokračovať a opäť upravíme a vyčistíme našu malokarpatskú prírodu za aktívnej spolupráce s LESMI MODRA, do ktorej sa vždy radi vraciame aby sme v nej načerpali pozitívnu energiu aby mohli lesy slúžiť ešte ďalším generáciám. Treba dávať tento úžasný ekosystém za vzor najmä nám ľuďom, pretože „v lesnom spoločenstve“ komunikujú medzi sebou nielen stromy, ako dominantné jedince týčiace sa nad krajinou, ale svoje rozhovory vedú aj kríky, trávy, rastliny, ktoré si vysielajú vzájomné signály. V súčasnej hektickej a uponáhľanej dobe nepadne nič lepšie ako prechádzka po prírode v ktoromkoľvek ročnom období

Kamarát Arťo, predseda OZ Priatelia lesa, šerif bývalej osady T. O. Zálesák

ZO SPOMIENOK TONYHO LOVCA-II. pokračovanie

Spomienky Tonyho Lovca

(dokončenie článku č. 2 Slovenský raj z minulého čísla)

Veď sa nám aj zišiel hneď na prvom rebríku, či lávke s dolámanými a prehnitými stúpačkami. Keby len to, ale čoraz hlbšie ako sme liezli hore úžľabom, museli sme obchádzať popadané stromy hnijúce krížom-krážom nad potokom. Boli obrastené hustým zeleným machom a nedalo sa na ne normálne stúpiť, lebo hrozil šmyk a zrejme aj pád. Niektoré sa prekonávali obkročmo a po bruchu, čím sme si namočili aj to najdrahšie čo sme niesli

so sebou, napr. aj tie chleby (vtedy vyrábané zväčša dvojkilové) čo neboli zabalené, keďže nejestvovali igelitky. Asi sme si mali vybrať inú trasu, táto však vyzerala najkratšia. Prítmie, vlhkosť a náš pot nás oblepili skrz-naskrz. Ešteže čím vyššie sme sa dostávali, tým sa aj rebríky zdali suchšie, až to ku koncu už bol celkom schodný horský výstup až na Kláštorisko, čo je vlastne také nástupnícke centrum Raja. Tu sme zistili pri veľkej orientačnej mape, že sme prešli Hrdlom a Prielomom Hornádu a Kláštorinou roklinou. Teda zelenou značkou až na tú horskú planinu – trávnatú lúku s pozostatkami kamenného kláštora. Bolo tam aj nejaké zariadenie na spôsob osvieženia a odpočinku, čo sme využili a neďaleko pod lesom postavili dva ihlany, lebo Noro by sa pri svojej výške nad 180 cm do nášho stanu nevmetil, prípadne by mu nachladli nohy. Na druhý deň sme pod tou mapou naplánovali ďalší pochod i keď ja som ho mal naštudovaný už doma. Takže nasledoval prudký zráz z toho skalného zlomu do sútoku horských potokov Kysel'ov a Veľkým Kysel'om sme vystúpili k smerovníku na kóte 1015. Tam sme si ujasnili kde sme a zelenou značkou nad Sokoliou dolinou sme odbočili po ½ hodine zo značky na lesnú cestu východným smerom, kde sa už cesta strácala pod nohami. Zhodil som usárnu a ohnutý vliezol do hustého ihličnatého lesa, približne podľa ušapaného ihličia po zverine a sekajúc sucháre čo mi liezli do očí, som sa miestami aj po štyroch pretláčal k presvitajúcemu svetlu. Ako som vyliezol z tých haluzín, naskytol sa mi nezabudnuteľný pohľad. Stál som na pokraji rokliny s doširoka otvorenou dolinou a vyrušil som pod sebou niekoľko havranov, sokolov či jastrabov, čo tu hniezdili na skalách a starých, vysokých jedlách pod skalnatým, strmým zrázom. Tiež som zbadal vľavo asi 50-70 m obrovské nahnuté bralo nad nejakou tmavou dierou a úzku, takmer nebadateľnú kľukatú cestičku zhora dolu k tej diere. No, nebolo mi viac treba a už som sa predieral k čakajúcim chlapcom, ktorým už hrali nervy na hrane. Tak som im zavelil, po vypočutých bláboloch na odchod do neznáma (pre nich). Ale išiel som už ďalej od pôvodného hustého priechodu, keďže som tam predpokladal lepší priechod. Čo chvíľu však s hrôzou zistili, pri ďalších nehorázných nadávkach, že ja zostupujem kamsi do ... dole popri skalách po uzučkej cestičke, ktorá tu tvorila ohyb, takže tú dieru ešte nevideli. To už prestávali všetky žarty, lebo smädný Nero a hladný Laco už začali nebezpečne kliat', takže som musel s farbou von a prekričať ich odpor, že nikam nejdú. Oznamil som im, že tu je tá prekliata jaskyňa za rohom a v nej určite voda, ako som len v predtuchách i ja sám len dúfal. V neistote sme teda zliezli dolu asi 20-30 m a vkročili na rovnú terasu pod tým nahnutým bralom, určite nahnutejším ako samotný slovenský Kriváň v Tatrách. Takmer súčasne sme zbadali železné mrežované vrátka a to bolo u mňa prvé opáčiť ten hrdzavý zámok na nich. Bol otvorený, neviem či nevyložený, ale okamžite som zhodil batoh a vybral baterku, lenže tí dvaja smädní ma predbehli, tak

som sa rozbalil doširoka pod bralom. Čo chvíľu sa mládenci vrátili skoro s plačom, ale myslím si že to bol jed, že tam vody niet a idú niekam dole. Keď zbadali, že ja som už rozbalený, pozerali ako dva výry, tak som im za stávkku sľúbil, že takú jaskyňu bez vody som ešte nevidel a tú vodu donesiem. S Lacom sme išli dnu a tam sme vlastne chodili po rôznych kostiach dávno vyhynutého jaskynného medveďa, ktorí tam chodili zrejme zhynúť a tak sa ich tam navršilo aj 20-30 cm po dĺžke chodby asi ďalších 20 m. Veľká sála, ktorá sa nám otvorila pred očami po osvietení baterkami, bola síce chladnejšia ale veľmi slabo zdobená výrastkami vápencových útvarov – stalagnitov. Tam už bolo kostí poriadko a žiadne lebky či zuby (asi po slávnych zberateľoch). Pravdepodobne si tento dávny organický materiál odniesli speleontológovia, či iní tzv. turisti z Československa a podobne. Poznávam, že po troch rokoch, čo sme sa tam zastavili s inou výpravou, už tam nebola ani kostička, ani tá železná bránička a dokonca, čo mi až v hrudi poskočilo, ani to obrovské bralo. Bolo odtrhnuté a kdesi v údolí rozdŕzvané na padrť. Nevedel mi to doma vysvetliť ani náš jaskyniar – tramp Jožko Pekelník. Koľko miliónov rokov tamto bralo vydržalo a zrazu, práve teraz po troch rokoch bolo fuč. Tam, v tej prvej sieni vody nebolo, ale mne to nestačilo a zrejme si ďalej mladí netrúfali, možno od strachu, ale ja som už neváhal a pomaly sa vyštveral na ďalšiu vyvýšeninu a po obdivnom výkriku „uf“ som vliezol do jazierka s vodou a nahltal som sa tej studenej vody. Do kulača sme nabrali vodu aj pre Dlháňa vonku. Tie terasovité útvary nad sebou vytvárali nádherné oranžovo-hnedé lavóriky so svetlými až bielymi hrubšími okrajmi a aj v hlbších jazierkach. Tieto „tanier“ akoby plávali po hladine. V okolí boli steny vlhké a samotná hala studenšia. Na konci to bolo uzavreté bez náznaku pokračovania, takže sme sa voľne vzpriamení pobrali von prikrčajúc len v tej prístupovej chodbičke. Pred otvorom už stál Noro, pripravený na odchod a pred nervovým kolapsom. Trochu sme ho s Lacom ešte štengerovali, ale po blížiacom sa zrútením sme mu konečne tú vodu dali. Dlhý čas sa ešte spamätával zo šoku, ale keďže som mu ukázal fľašu vína ešte z domu s tým, že tu sa na oslavu nebude len voda piť, hneď sa mu rozsvietili oči a s tou najširšou hubou v osade sa rozosmial od ucha k uchu, plnou veľkých bielych zubov. Ráno ľahší o tú fľašu a chlieb, pretože som ho krájal všetkým z taktických dôvodov, teda pre uľahčenie váhy, som už balil ľahší a spokojný, že som dľa môjho inštinktu trafil na toto krásne miesto Raja. Dalo sa totiž zablúdiť aj k Medvedej diere (t. č. menovanej Zlatá diera), kde voda ozaj nie je, ani zlato. Na veľké prosby som privolil na zostup k tomu jazierku, čo sme ho všetci zhora v doline videli. Nebolo to rozumné rozhodnutie, lebo pri vidine kúpania sa, sme museli zostupovať od vrstevnice k vrstevnici prudko dolu z tých stenových brál, pravda už v tom starom nepoškvrnenom lesnom poraste a od stromu k stromu. Výborné na členky aj v kanadách a tiež oči zo stromovej

haluziny. To bola dolina Tomášovská Belá ústiaca k Bielemu potoku tečúcemu cez železné vráta do Hornádu a spolu pod Čingovom do Spišskej Novej Vsi. V tom jazere na Klauzoch sme sa okúpali vo viac ako čerstvej vode a trochu sa poobzerali po miestnych zruboch. Keďže sme sa chceli dostať na Glac, čo bolo skoro „na skok“ od tej „našej“ jaskyne, museli sme zase vyliezať po žltej značke strmo po ceste práve toľko, koľko sme zliezli pred tým v tom pralese. Z hrebeňovky už bolo kúsok na Glac – lúku s bývalým domčekom horárne ale s výbornou studienkou. Tam sme si do rána dobre odpočinuli a pobrali sa červenou značkou a cestou necestou, kde som prvýkrát videl živé hlucháne a tetovy, vynechajúc Geravy, obídúc Bačovskú skalú na vodnú nádrž v Dedinkách. Tu sme už vlastne len dovolenkovali pri vode ako ostatní masňáci na terase nejakého bufetu či hospody, oproti ubytovni alebo Hotela Geravy, kde však ešte nebola sedačková lanovka do oblasti horných Geráv. Noro tam objavil akúsi svoju rodinu a tak tam chodil na obedy ako domov a tiež tam niečo navyše aj skonsumoval tekutín. My s Lacom sme sa už pochystali na odchod vlakom domov do Bratislavy. Nero si išiel poprázdniť na Muráň, kde mal tiež rodinu, ktorú som neskôr spoznal aj ja. tam na Červenej skale sme sa aj rozlúčili a šli každý svojou cestou (ale makat').

Tony Lovec

♣♣♣ – Záruby 2017

Silvestrovský výstup na Záruby

Na tohtoročný už 33. Silvestrovský výstup na Záruby sa podujali len Tí najskalnejší. Bolo upršané počasie, teplota okolo nuly a terén počas celej trasy rozmáčaný. Tak sa na smolenickej železničnej stanici stretli trampí- dvaja Túlaví psi - Šoko a Dufan, Vlado, Beáta, Froschka, Mačeta, Jimmy

z horárne na Zabitom, a Šampón sa pripojil na Havranici, lebo šlapal zo Sokolských chát. Na najvyšší vrchol Malých Karpát /768m.n.m/ Záruby vystúpili okolo 10. hodiny, kde ich privítali trnavskí turisti, ktorí majú pod touto akciou záštitu, rozdali účastnícke listy a k dispozícii boli turistické odznaky. Stále výdatne pršalo a po malom občerstvení zamierili naši trampí do Čertovho žľabu, kde tradične zapalujú kahance našim dvom kamarátom, ktorí tu majú pamätné dosky - Maršallovi a Čútorovi. Pokračovali do Hlboče, kde sa stretli s Bublinom, ktorý im išiel oproti. Spoločne zostúpili do Smoleníc a osušiť a zohriať sme sa išli do pizzerky. Okolo 14. hodiny sme sa porozchádzali do

svojich rodín, aby sme privítali Nový rok 2018 a samozrejme si zavinšovali všetko dobré.

Text : Bublina

Foto: Froschka

♣♣♣ – X. celosvetový potlach: listopad 2018, východní Texas, USA (4)

Ahoj kamarádky a kamarádi!

Dnes jsem obdržel e-mail od dobrého kamaráda ze Švýcarska, který mě upozornil, co se děje v Česku bez našeho vědomí. Tento e-mail nás nadzvedl svou neskutečnou drzostí. Nějaký člověk (nebudu psát kamarád) jménem Jan Brož z osady Potkání organizuje zájezd do USA, kde slibuje zúčastněným lacinější hromadnou letenku. To, že chce cestovat se skupinou lidí po US, je v pořádku, co však v pořádku není, je skutečnost, že svým jménem drže tuto skupinu nám neznámých lidí na 10.celosvětový potlach v Texasu. Ani já, ani nikdo ze členů pořádající osady Fort Adamson (jak v US, tak v Česku) ho nezná, neví kdo je a odkud je, neznáme ani jeho osadu Potkání. Tudíž tento dotyčný člověk nemá vůbec právo, aby někoho na 10. celosvětový potlach zval.

Tato akce je, a to zdůrazňuji, pouze pro zvané kamarádky, kamarády a osady. Po zkušenostech, co se udály na 24.česko-slovenském potlachu, chceme mít opravdu jistotu, že na 10.celosvětový potlach neprijedou žádní lidé, které osobně neznáme nebo které neznají naši kamarádi, kteří jsou ochotni se za ně zaručit. Chceme tak zajistit bezpečný potlach v atmosféře kamarádství a ne ve strachu, že někdo ze zúčastněných bude okraden apod.

Proto budeme důsledně kontrolovat pozvánky přijíždějících kamarádů. Celosvětové potlaxy byly pořádány kamarády žijícími v emigraci a hlavně pro kamarády v emigraci. Po zkušenostech, co se udály na 24.česko-slovenském potlachu, chceme mít opravdu jistotu, že na 10.celosvětový potlach neprijedou žádní lidé, které osobně neznáme nebo které neznají naši kamarádi, kteří jsou ochotni se za ně zaručit. Chceme tak zajistit bezpečný potlach v atmosféře kamarádství a ne ve strachu, že někdo ze zúčastněných bude okraden apod.

Proto budeme důsledně kontrolovat pozvánky přijíždějících kamarádů. Celosvětové potlaxy byly pořádány kamarády žijícími v emigraci a hlavně pro kamarády v emigraci.

Nikdy jsme ale neodmítali kamarády, kteří přijeli na potlach z České republiky a Slovenska. Nicméně to vesměs byli kamarádi, které někdo z pořádajících znal osobně anebo takoví, za které se naši kamarádi mohli osobně zaručit. Potlaxy vždy byly dělány jen pro zvané osady a kamarády. 10.celosvětový potlach není výjimkou. Proto se dělají zvadla, která se těmto kamarádům posílají. Takže bez pozvánky se nikdo na ranč Fort Adamson nedostane, nesnažte se tedy přijet, pokud opravdu nejste pozvaní. Jsme schopní vás obrátit v bráně a poslat bez výčitek pryč. Nechceme, aby se opakovala situace ze 4.celosvětového potlachu v Coloradu, kdy "kamarád", který měl cestovní kancelář, pozval přes 150

"krajánků" (bez vztahu k trampingu) se slibem, že se o ně kamarádi v Coloradu postarají. Byli bychom moc neradi, kdyby se podobná situace opakovala. Proto všichni, kteří jste byli kontaktováni panem Janem Brožem, si raději zjistěte, kdo on vlastně je a jestli vám slíbil, že pojedete na 10.celosvětový potlach do Texasu, tak tento zájezd se pro vás neuskuteční, (když s ním pojedete po US), protože on osobně není od nás na potlach pozván. Takže ten, kdo nebude mít pozvánku na 10.celosvětový potlach, ať k nám na ranč Fort Adamson v Texasu nejezdí, ušetří si spoustu peněz a nepříjemností.

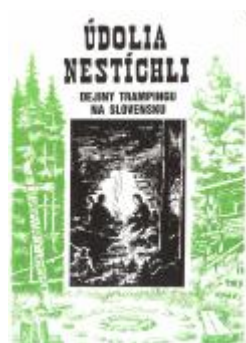
Ahoj Farář a Fífa pořadatelé 10. celosvětového potlachu

Zvadla se budou posílat až v květnu v roce 2018, tak si zatím o žádné nepišete, pouze zatím zašlete jméno a adresu, protože zvadla nejsou ještě ani vyrobená 10.celosvětový potlach se bude konat 10.listopadu v Texasu

Toto jsou zatím poslední zprávy o přípravách na 10.celosvětový potlach. Děkujeme všem kamarádkám a kamarádům, kteří nám s touto akcí pomáhají, a těšíme se na setkání - Tak zatím ahoj a zalamujeme vám palec.

Farář a kamarádi z Fort Adamsonu

♣♣♣ – DO NAŠICH KNIŽNIC

TRAMPCLUB Bratislava vydal druhé vydanie Brčkovej kroniky slovenského trampingu „**ÚDOLIA NESTČHLI - dejiny trampingu na slovensku**“. Možnosti získania výťažku je možné dostať priamo na stretnutí Trampclubu v posledný utorok každý mesiac do rozobratia nákladu

♣♣♣ – Čo prinášajú stránky iných trampských spravodajov

Severka – prináša s svojich stránkach v 4/2017 vydania množstvo

zaujímavého čítania na voľné chvíľe - Po stopách tulákov (Amazonka) - Tip na vander (Bača, Starec) - Krajinou prvého vetra (Joko) - Pesnička tulácka (kolektívne o osadnej kapele Hurricane) - O spomienkovom koncerte Petra Dulu (Tik) a množstvo informácií aj o predplatnom na rok 2018, ktoré sa nemení.

Pucejř - prináša v č. 4/17 okrem informácií o predplatnom, správ z osád - 30. rokov Canadian Trappersu - Trampi vo filmoch - o „Bedne od whisky“ - Veľká Fatra (M. Nevrlý) - Tuláci podzemí (výročný oheň) - Sajanské vodopády (2 časť) - **Varovanie!** Na svetový potlach len s pozvánkou! – ďalšie informácie o vydaných CD, poviedky a kalendár 2018 – Článok „Vlajka pre osamelú hviezdu“ prinášame v plnom znení.

VLAJKA PRO OSAMĚLOU HVĚZDU

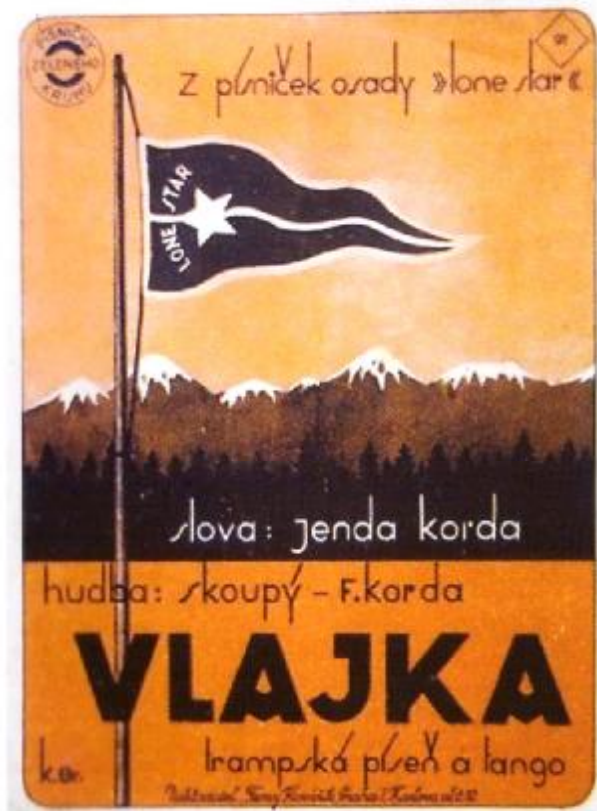
„Vlajka“ vznikla na začátku roku 1929. To k mému bratru docházel výborný houslista Vašek Skoupý a často si onu melodii přehrávali. Mně se také moc líbila, doprovázel jsem je na kytaru a když v témže roce Lone Star na Kačáku uspořádala svůj první trampský večer, napsal jsem na zmíněnou melodii text a hned jsme ji s kamarády z Lone Staru nacvičili a poprvé na jejich večírku zazpívali. To, že se jí pak dostalo pocty nejvyšší, to jsem se dozvěděl až dlouho po druhé světové válce, kdy jsem byl svědkem, jak na jednom trampském večeru při jejím zpěvu celý sál povstal.

Mně šel při tom mráz po zádech ...

Bylo to veliké a radostné překvapení. Škoda, že se toho nedožil můj bratr Frantík. Děkuji všem kamarádům trampům za uznání. Nesmírně si toho vážím.

Jenda Korda

Hodně trampských písní bylo napsáno pro určitou osadu či partu nebo dokonce přímo „na tělo“ konkrétnímu kamarádovi či kamarádce a pokud se dotyčná písnička stala známou, bylo to důvodem k nesčetným chlubení obdarovaných. Ale jen jedna osada se mohla chlubit, že pro ni byla napsána píseň, která se časem stala trampskou hymnou.

Titulní strana prvorepublikového zpěvníku s písničkou Vlajka a s věnováním i s vlajkou Lone Star

Tou osadou byla Lone Star, nacházející se v kraji kde „Kačák hučí jak Mississippi“, jak se zpívá v jiné známé trampské písni.

Kdo byla Lone Star, kdo byli její osadníci, že jim Jenda Korda věnoval Vlajku?

Máme tu kliku, že jeden z jejich zakládajících členů, Jarda Gebert, napsal v roce 1973 vzpomínku na osadu a život v ní. Rukopis byl v roce 2009 otištěn v knize Počátky trampingu na Kačáku (Vladimír Kašák sr. s partou), která byla bohužel vydána v omezeném nákladu a je prakticky nesehnatelná. Vzpomínky Jardy Geberta jsou zároveň skvělým dokumentem toho, jak v samotných počátcích trampingu osady vznikaly a čím jejich osadníci žili - nejdřív byla parta učňů, skauting, první nesmělé trampy, nález toho pravého místa, první bouda, první písně, sportovní úspěchy, válka...

Příběh Osamělé hvězdy

Parta kluků z pražských Holešovic, v níž jsme vyrůstali, pilně skautovala v Lize lesní moudrosti, kterou vedl jeden z nejlepších znalců přírody a severoamerických Indiánů prof. Miloš Seifert. Tvořili jsme dvě družiny „Sov“ a „Kondorů“, obě vedl učitel „Janoš“ Kupka. Pro klukovské duše plně čistého romantismu to byla skvělá výchova. Učili jsme se milovat přírodu a žít v ní, porozuměli jsme, co je skutečné kamarádství, dostali jsme mravní základy pro celý život.

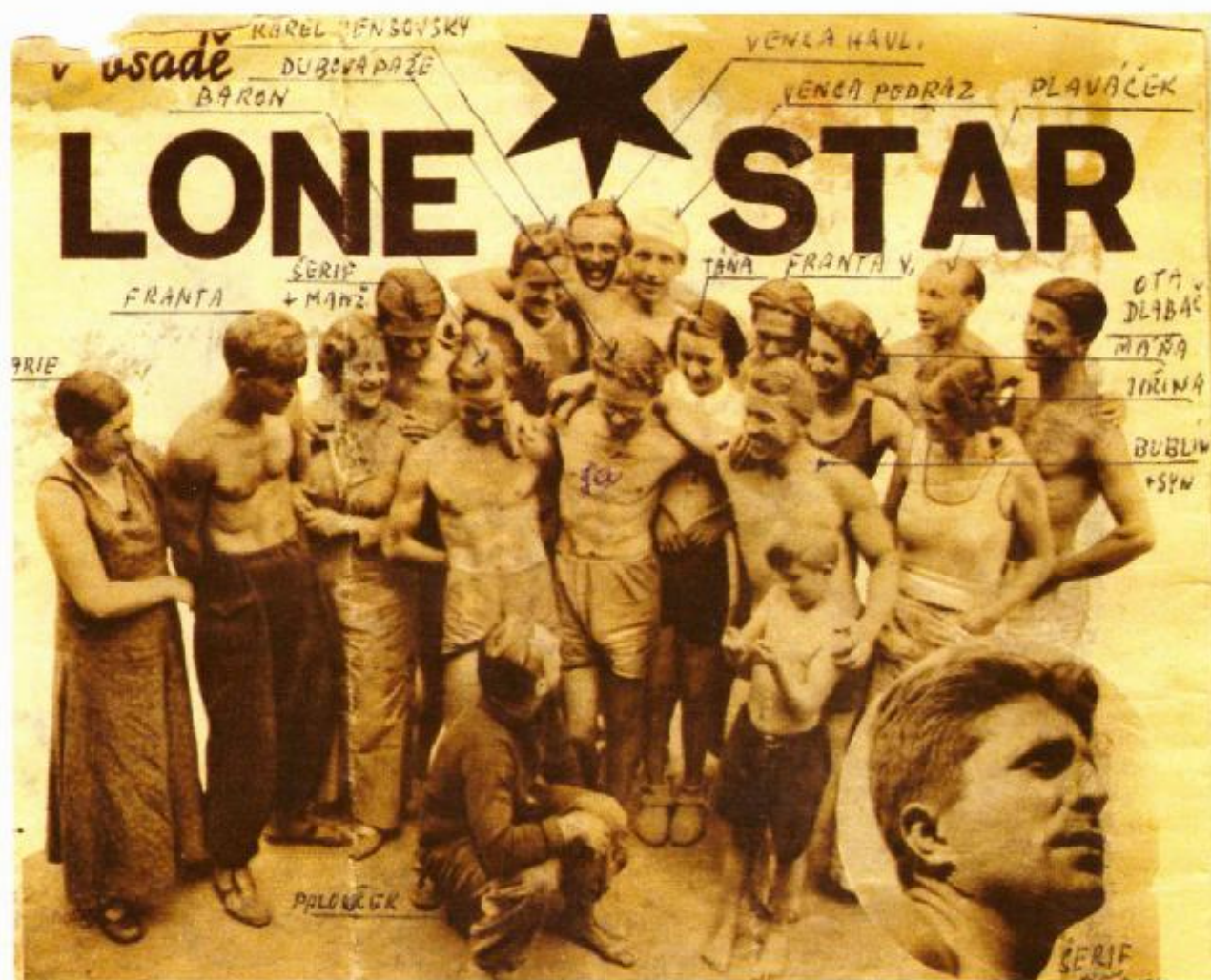
Při výletech a toulkách jsme jednoho dne objevili krásnou krajinu skoro nedotčenou civilizací. V roce 1922 jsme totiž prvně zavítali na Unhošťsko do údolí Kačáku. První stany jsme vztyčili za Suchým mlýnem u krásného jezírka, pak jsme se na čas přemístili k Červenému mlýnu. Odtud jsme podnikali výpravy za novými tábořišti a objevili neznámé údolí s nádhernou panenskou přírodou. Bylo to údolí Libečovského potoka, kde jsme se později natrvalo usídlili. Nejprve jsme stanovali „pod skálou“, později „u dvou borovic“, nakonec založili stálý výbor v místech, kde dnes stojí první chata Lone Staru, nejstarší chata v povodí.

V těch letech 1922-1925, už jako učni, jsme byli náruživými čtenáři Curwooda, Londona, Zane Greye, jejichž zidealizovaní hrdinové byli tak trochu našimi vzory. Začali jsme šilhat po trampingu, protože jsme se cítili pro „starý dobrý skauting“ přestárlí. I poměrně volný život v Lize lesní moudrosti se nám zdál těsným, a tak jsme se s ligou čestně rozešli. Parta pomalu (ale i výběrově) vykristalizovala a vedl ji „Dědek“ Sláva Brejla (18tiletý), nejstarší a nejzkušenější z nás. Zůstalo v ní po tvrdém výběru devět členů: Sláva Brejla zvaný Dědek (první a poslední šerif Lone Staru), Láďa Vnouček

zvaný „Bindera“, Pepík Dohnal zvaný „Gulden“, Mira Podaný zvaný „Eskymáček“, Franta Chlupatý zvaný „Pogin“, Gusta Zenker zvaný „Gustik“ nebo „Hugo“, Ota Dlabač zvaný „Banán“ a Jarda Gebert.

Asi v roce 1925 zrodila se v našich hlavách smělá myšlenka postavit chatu - boudu - srub. Představu, jak by měla vypadat, jsme měli z našich trampů na Libřici, Ztracenku, do Dawsonu aj. To všechno se peklo u táboráků a v Kordově krčmě na Letné, kde jsme se každý pátek scházeli a pilovali své plány. Po mnoha bouřlivých debatách a návrzích jsme se usnesli na založení osady Lone Star (Osamělá hvězda) a to jméno měla nést i naše chata. Volba názvu měla asi tyto důvody: Naši tehdy oblíbenou knihou byl Zane Greyův román „Ochránce Osamělé hvězdy“ s hrdiny Dug Duanem a Poginem, plavovlasým severanem, souzeno naším mládím. Vhodnost jména se nám zdála také správnou tím, že jsme v tom našem osamělém údolí byli vůbec první v celém kraji. Proto i osadní vlajka znázorňovala potok v lesích, nad nímž byla jediná osamělá hvězda. Tehdy.

S vlastní stavbou se začalo na podzim 1926 na dvoře v Holešovicích v Zátorách. Zde jsme dávali pracně sami dohromady kostru 3 x 4 m a spočítali,

Parta z Lone Star s popisky od Jardy Geberta

že se tam musí vejít 9 kóji. Byla to lůžka 90 x 200 cm třikrát po třech nad sebou. Z toho důvodu neměla chata strop, aby se pro kóje získala dostatečná výška. Jelikož dole byla zima a nahoře vedro, chtěl každý kóji středovou. Musel rozhodnout los

Jenda Korda

a rozdělení bylo přijato bez odmluv. Na Velikonoce 1927 se kostra dovezla na místo a začala bouřlivá debata jak začít. Poslední slovo měl Dědek a vypukla horečná činnost. Důkladné základy, hlavně do země, byly od podzimu připraveny. Ostatní dřeva, krajiny a prkna se nosily na ramenou ze Štěpánkovy pily na Okrouhliku. Během velikonočních svátků byla chata slavnostně postavena pod uzavřením! Byl to jistě úctyhodný výkon. Řemeslnickou práci jsme si dělali sami, protože jsme se všichni učili řemeslo. Vklad nebo podíl byl rozpočten na 250 Kč na osobu. Místo pro chatu nám pronajal starší Nejedlý z Libečova, nejvytrvalejší z místních domorodců. Naše klubová hospoda U Kširů v Libečově byla totiž svědkem mnoha nabídek majitelů pozemků v údolí, kteří se předstihovali a mnohá sobotní noc byla vyplněna velkými boji o to, kde má náš „claim“ stát! První osamělá chata tedy v roce 1927 stála. Nebyli jsme současníky nikoho, ale brzo nastal velký „run“ a další boudy rychle přibývaly - Batalion, Red Star, Zambezi, Lone Wally, Údolí mlhy, Hawaii, White Star ...

Ličení našeho života ve stanovém táboře a později v osadě by zabralo mnoho stránek. Naše zábava byla tehdy svérázná a hlavně levná, nikdo neoplýval prostředky, ale náš smysl pro partu byl téměř posvát-

ný. Když někdo nemohl jet dřívějším vlakem, čekalo se na něj v Bubnech na nádraží, jen abychom byli komplet. Bavili jsme se nejvíce u táboráku, kde nás bylo vždy všech devět, navíc někdy hosté, tu a tam nějaká squaw. V sobotu večer jsme občas vyráželi do Libečova k Vencovi Kširovi, ale také do Chýňavy jsme podnikali výpady, nebo k Sailerům.

Bez sportu by nebyl osadní život. První byl box, kdy jsme kromě do sebe tloukli do tehdejšího zemského presidenta Kubáta, velkého nepřítele trampů. Vycpali jsme si ho jako pytel s pískem. Také jsme zvedali činky a balvany, zápasili na trávníku, stříleli lukem a občas i z koltů. Jednou v hospodě si jeden osadník prostřelil vlastní nohu. Pak to byl zápas, ten se dal provádět všude. Jezdil k nám do osady pozdější silák Standa Chvojka, který byl v ramenou dvakrát tak široký jako v pase. To byl borec! Jednou v Chýňavě porazil několik soupeřů, ačkoliv měl poraněnou ruku. Jindy jsme si vymysleli rázovitou hru „ragbičko“. Místo šišatého míče nám posloužil jeden kluk z Vokovic jménem Cyrilek, který se chtěl mermomocí v partě uplatnit. Zabalili jsme ho do hadrů a tepláků, až z něj byla pořádná šiška, o kterou jsme se rvali, trhali a tahali, až se na jedné straně podařilo ji dopravit soupeřovi do branky. Chudák Cyrilek byl samý cár a modřina a vypadal, jako kdyby proletěl mlátičkou. Vítězství se vždy zapíjelo ze soudku, který někdo přivezl na trakaři.

U táboráku jsme zpívali vlastní písničky, které nám skládali bratři Kordové, Jenda a František, byli jsme úplně soběstační snad ve všech směrech. Později se ustanovil osadní sbor, který vedl Jenda Korda

a byl v něm i Olda Vrtiška, který začal jezdit do Last Hope s partou Malostráňáků. Musím podotknout, že s přibývajícimi chatami se osada rozrůstala, přicházeli další kamarádi a kamarádky, takže v době největšího rozkvětu patřilo k Lone Staru 17 chat a na 70 osadníků bez dětí.

Původní chata Lone Star (omluv špatnou kvalitu fotky)

Po vojenské službě, kterou naše základní parta konala vlastně téměř současně (1929-1931), se rozmohl na osadě volejbal, a tak jsme zbudovali první hřiště v místech u boudy F. Božka. Tam se odehrávaly velké souboje s Batalionem, Red Starem Vykukem i Sokolem Vinohrady, který byl tehdy mezi nejlepšími v Praze. Začalo se jezdit na turnaje spřátelených osad jako LOK, Údolí děsu, SOHS, Havran aj. Později jsme zřídili nové hřiště u Bublina, které vidělo naši nejslavnější éru. Osadu reprezentovaly čtyři mužstva, vyhráli jsme turnaje Batalionu, Red Staru, Rujany. Na našich turnajích bylo někdy až 200 lidí a křiku a halasu bylo plné údolí. Celkem jsme vyhráli 5 putovních pohárů a na to 50 dalších trofejí. Lone Star se dvakrát probojoval do semifinále a finále trampského mistrovství.

Musím se zmínit ještě o naší „kulturní“ činnosti. Na osadě bylo spousta hudebních nástrojů, tak se vytvořil osadní jazz. Při zvaní na taneční večer projížděla kapela okolními obcemi a zvala na slavný bál u Věny Kšíra. Úroveň pěveckého sboru, který reprezentoval osadu i ve velkých sálech v Praze, stoupla zásluhou Jendy Kordy, v jehož hospodě v Praze se odehrávaly zkoušky a byl připravován program. Když jsme například pořádali trampské večery v Lidáku na Letné, nebo v Domovině dole v Holešovicích, měli jsme nabito proto, že Lone Star byl proslulý zbrusu novým programem písniček, které byly zvlášť pro tyto večery skládány a nacvičeny. Byla to slavná doba. Našich večerů se účastnily velké postavy trampských skladatelů - Jarka Mottl, Konvička, Kupšovský, Fořt, Stelibský. Osada vydala celou řadu osadních písniček tiskem.

To byl tak ve stručnosti běh let 1922 až 1938, doba největšího rozkvětu naší osady.

Přišla léta okupace, řady našich kamarádů začínaly řídnout. Kamarádů z naší základní party. Přišla léta II. světové války, doba okupace, a řady kamarádů začaly řídnout. První zahynul Vláda Vnouček - Bingera v koncentračním táboře Mauthausen. Následoval ho Gustík Zenker v revoluci Pražského povstání. 5. května 1945 ráno vyhrabal na zahrádce v altánku svůj arzenál a šel dobývat Pečkovu vilu v Bubenči, kde byl štáb gestapa. Neumřel na slámě, ale na pražské dlažbě s 18 dírami po automatu SS-mana v těle, pod mostem nad tratí ulice Nad Královskou oborou, kde je na domě č. 45 umístěna jeho pamětní deska (kamarádi z osady mu před jeho chatou, která dnes slouží Osadě Údolí oddechu jako osadní chata a nese jeho jméno, postavili malý pomníček co nejbliž k táborovému kruhu, kde každý rok vzplane osadní oheň). Dále zemřel Sláva Brejla, následoval ho Honza Homolka - Sahula. Z původních členů osady Lone Star zůstali na osadě jen Ota Dlabač - Banán a já s Marií. Tak vlastně osada vymře po meči, ale všechno musí jednou skončit.

Jarda Gebert

Jarda Gebert zemřel v roce 1974, krátce po napsání této vzpomínky, jeho žena Marie - Meryna, ho následovala o dva roky později. Osada Lone Star po válce postupně splynula s Údolím oddechu.

Před několika lety Lone Star koupil kamarád, který jezdí na vandry a domovenka s osamělou hvězdou zdobí rukáv jeho košile...

- TONY -

** Autorem písně Kačák hučí jak Mississippi je Eman Sally Prkno*

Poděkování za pomoc s tímto článkem patří Honzovi Springlovi, Psovi a Vladimíru Kašákovi jr.

Současná podoba Lone Star

Štefanský šľapák 26.12.2017, tento krát bez komentára, fotografiami nám ho priblížil kamarát Gulatý.

© Vydalo: **Regionálne trampské združenie – Pezinok** pre vnútornú potrebu združenia. Trampský občasník nie je distribuovaný v obchodnej sieti ani v sieti PNS. Nájdete ho na webe: <http://malokarpatskyobcasnik.wz.sk/> Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Lewis, Bublina, Tony Lovec, Art'o, a ďalší kamaráti a kamarátky. Predpokladaná uzávierka budúceho čísla (len pravdepodobne) 18.5.2018. Kontakt: email: malokarpatskyobcasnik@gmail.com ;